

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/131/2019
Identifikačné číslo spisu: 2113234557
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2113234557.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E., bývajúceho v J., zastúpeného advokátskou kanceláriou ADVOKA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Komárnická 36, IČO: 44 449 615, proti žalovanej K4 International, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Bakossova 6, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8 C 613/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 18. apríla 2018, sp. zn. 10 Co 401/2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8 C 613/2013-479 z 2. júna 2016 žalobu o určenie vlastníckeho práva zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 2.993,33 eur. Mal za preukázané, že strany uzavreli 10. júla 2013 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bola sporná nehnuteľnosť a dohodnutá kúpna cena je 5.000,- eur, ktorú uhradil kupujúci predávajúcemu pred podpisom zmluvy. Dňa 1. júna 2005 uzavrel žalobca ako jeden z kupujúcich kúpnu zmluvu na spornú nehnuteľnosť za kúpnu cenu 780.000,- Sk v podiele 1. Dňa 2. augusta 2006 uzavrel žalobca ako jeden z kupujúcich kúpnu zmluvu s predmetom sporná nehnuteľnosť v podiele 1 za kúpnu cenu 390.000,- Sk. Žalobca je jediným spoločníkom spoločnosti CELOSTAV s.r.o. Žalovaná je zapísaná ako výlučný vlastníč spornej nehnuteľnosti na LV č. XXXX k. ú. E.. Mal za to, že tvrdenia žalobcu neboli v konaní preukázané, predmetná kúpna zmluva z 10. júla 2013 je platným právnym úkonom, pretože je uzatvorená v písomnej forme, ktorú vyžaduje zákon, tvorí technickú jednotu listiny, je podpísaná účastníkmi záväzkovo právneho vzťahu a tento právny úkon bol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Predmetom zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k vyššie uvedenej nehnuteľnosti za celkovú dohodnutú kúpnu cenu vo výške 5.000,- eur, pričom túto peňažnú sumu uhradil kupujúci (žalovaná) predávajúcemu (žalobcovi) v hotovosti pred podpisom tejto zmluvy, čo predávajúci svojim podpisom na tejto zmluve potvrdil. Nemal za preukázané, že by žalovaná omyl vyvolala alebo by o ňom vedela. V predmetnej kúpnej zmluve z 10. júla 2013 nie je žiadny odkaz ani údaj o inej zmluve, zmluve o dielo, prípadne záložnej zmluve a podobne. Žalobca v konaní nepredložil a ani

netvrdil, že by bol žalovanej predložil návrh zmluvy o dielo s konkrétnym obsahom najneskôr ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy z 10. júla 2013, nepreukázal, že nemal úmysel uzavrieť so žalovanou predmetnú kúpnu zmluvu. Poukázal na § 275 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), podľa ktorého ak sú uzavreté viaceré zmluvy pri tom istom rokovaní alebo zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne. V konaní nebolo preukázané, že by svedok C. bol účastníkom ústnej zmluvy, nebolo preukázané, že by bol žalovanou splnomocnený na predzmluvné rokovania, z dokazovania vyplynulo, že C. bol osobou, ktorá rokovala so žalovanou vo veciach, ktoré sa týkali žalobcu, pričom súd mal za to, že medzi nimi existovala príkazná zmluva, na základe ktorej konal a obstarával záležitosti pre žalobcu, keď komunikoval ohľadom kúpnej zmluvy, ktorú predložil žalobcovi na podpis, mal odovzdať kúpnu cenu a podpísanú kúpnu zmluvu odovzdal žalovanej. Bol účastný predzmluvných rokovaní ohľadom predmetnej kúpnej zmluvy, bol informovaný o zámeroch žalobcu aj ohľadom jeho podnikateľských aktivít. Vzhľadom, k tomu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, súd žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 a § 151 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. apríla 2018 sp. zn. 10 Co 401/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Konštatoval, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Napadnutému rozhodnutiu nemožno vytknúť ani nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. V prejednávaní veci nebola medzi stranami sporná otázka naliehavého právneho záujmu na žalobcom požadovanom určení. K námietkam odvolateľa, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so špecifickým argumentom existencie viazaných zmlúv, zmluvy o predaji pozemku a zmluvy o investičnej výstavbe na ňom, že nešlo o „jednoduchý“ predaj involvovaného pozemku, ale o sofistikovanejšiu komerčnú a právnu konštrukciu o tzv. závislé zmluvy, že došlo k transakcii - „katastrálne registrovanému“ odovzdaniu pozemku do majetku žalovanej tak, aby si táto firma mohla zadovážiť úver, financovať investičnú výstavbu realizovanú potom „rukami“ stavebnej firmy žalobcu, podľa ním zadovážených projektových a ďalších technických podkladov a nakoniec „zveľadenú nehnuteľnosť“ predať tretím osobám so ziskom deliteľným medzi zúčastnených developerov (teda prioritne medzi firmu žalovanej a žalobcu) a že žalovaná predstierala „investičný záujem“, no neskôr popierala zmluvné pozície, odvolací súd uviedol, že navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia, dôkaznú povinnosť mohla strana sporu plniť od začiatku konania, povinnosť označiť dôkazy sa vzťahovala na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovanej, pričom cieľom dôkaznej povinnosti bolo unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočívalo na strane sporu, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamenalo automaticky unesenie dôkazného bremena. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že hoci si žalobca splnil povinnosť tvrdenia i dôkaznú povinnosť, žiaden z vykonaných dôkazov nepreukázal tvrdenie žalobcu o existencii tzv. viazaných, či závislých zmlúv, ktorých existenciu žalovaná popiera. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas podaným dovolaním žalobca, prípustnosť ktorého výslovne vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď súdy vec nesprávne právne posúdili, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dôvodil, že vo veci konajúce súdy sa vôbec nezaoberali problémom viazaných dvoch zmlúv, kúpnej zmluvy z 10.7.2013 k pozemku č. XXX/X v E., na základe ktorej žalovaná firma K 4 International mala svojmu kreditorovi preukázať splnenie podmienok na poskytnutie bankového úveru za účelom financovania stavebného diela, teda priniesť doklad o vlastníctve pozemku pre plánovaný investičný stavebný zámer a zmluvy o investičnom zámere o stavebnom diele, ktorého realizáciu by na pozemkoch uskutočnila stavebná firma pána Q.. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn.

3 Cdo 144/2010, v ktorom ako neplatnú uznal uzavretú kúpnu zmluvu, ktorou vlastník nehnuteľnosti previedol na kupujúceho s tým, že v skutočnosti nechcel previesť vlastníctvo, ale len zabezpečiť pohľadávku. Právna teória civilného procesu vymedzila niekoľko požiadaviek na kvalitu odôvodnenia, ktoré musí vyhovieť najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov, súčasne ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Záver o tom, že strana neunesla dôkazné bremeno, možno urobiť vtedy, ak zhodnotenie dôkazov, ktoré boli za konania vykonané, neumožňuje súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia strany, ani o tom, že by bolo nepravdivé. Z celého obsahu súdneho spisu nepochybne vidno, že všeobecné súdy nedodrжали im uloženú ústavnoprávnu povinnosť dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie tak, aby tým nebolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Skutkovými zisteniami bolo jednoznačne a nespochybniteľne preukázané, že medzi zmluvnými stranami bol už pred uzatvorením zmluvy o predaji pozemku v obci E. vyčíslený spoločný zmluvný strategický zámer a bol známy konečný zmluvný cieľ. Oba procesne involvované súdy chybné negovali premisu spornej situácie, existenciu dvoch závislých zmlúv a redukovali spor na otázku platnosti predaja nehnuteľností a úplne opomenuli fakt, že tento predaj mal byť realizovaný v širšom investičnom zámere, v zmluvnom rámci viazaných zmlúv. Navrhol rozhodnutia oboch súdov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

6. Najvyšší súd už v rozhodnutiach vydaných pred účinnosťou nového civilného procesného kódexu CSP viackrát uviedol (sp. zn. 1 Cdo 26/2019, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 107/2019, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 208/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 221/2017).

12. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nevyvedie právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli, v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priechiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3 Cdo 6/2017).

13. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá v prvom rade formuláciu právnej otázky a zároveň, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od predošlej právnej úpravy v zmysle OSP, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky. Súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

14. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

15. Dovolateľ dôvodil, že vo veci konajúce súdy sa vôbec nezaoberali problémom viazaných dvoch zmlúv, o bankovom úvere a zmluvy o investičnom zámere o stavebnom diele, ktorého realizáciu by na pozemkoch uskutočnila stavebná firma pána Q.. Zároveň poukazoval na to, že odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov, súčasne ich uvedenie má byť zrozumiteľné.

16. Za týchto okolností dovolací súd len musí konštatovať, že dovolací dôvod nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP, keď tento dovoláciu právnu otázku vôbec neformuloval, resp. neformuloval ju nad mieru akejkoľvek pochybnosti tak jasne, aby túto nedoformulovával dovolací súd, čo nie je jeho úlohou.

17. Pokiaľ podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z § 420 písm. f/ CSP, keď tento síce výslovne neuvádza ako dovolací dôvod, ale v dovolaní poukazuje na to, že odôvodnenie súdov je nedostatočné, nezrozumiteľné, súdy sa nevysporiadali s navrhovanými dôkazmi a podobne v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Z opatrnosti dovolací súd skúmal existenciu tohto dovolacieho dôvodu z hľadiska prípadného nedostatočného zdôvodnenia. Dospel k záveru, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola ale už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej možnej námietke nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

19. Teda len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

20. Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016. Je potrebné prisvedčiť základnej argumentácii dovolateľa, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva žalobcu ale v preskúmvanej veci však nejde.

21. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza v rozsahu 19 strán skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú kompletizujúcu jednotu. Nedôvodná je preto argumentácia žalobcu, podľa ktorej je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil

svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

22. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Obdobne ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ak je námietka nesprávneho právneho posúdenia veci odôvodňovaná tým, že skutkové zistenia a z nich vyplývajúci skutkový záver sú chybné, neúplné, nie je z obsahového hľadiska splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z § 428 CSP, a to jeho odôvodnenie dovolacími dôvodmi.

24. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

25. V dovolacom konaní súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.